

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. III. An ob Reservationem liceat superiori absolutionem, vel pœnitenti
confeßionem dimidare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

ubi putat *Lugo* oppositum apertissime conclusi. Confirmatur: quia agitur ibi de casibus, quibus necesse est accedere Episcopum v. g. si sit in civitate, & petere licentiam ab Ordinario, si commodè fieri possit; uti id necesse est in aliis impedimentis occurrentibus (de quibus & de articulo mortis loquitur *c. cit.* æqualiter & sub disjunctione) & tamen pro mera absolutione sacramentali in articulo mortis id nec alii fatentur necessarium.

QUESTIO III.

An ob Reservationem liceat Superiori absolutionem, vel penitentem confessionem dimidiare.

22.
Non licet Superiori dimidiare absolutionem audiendo sola reservata,

DICO I. Non licet Superiori auditis solum reservatis absolvere sacramentaliter penitentem, remittendo eum ad alios pro absolutione à reliquis peccatis. Ita communiter Doctores, præsertim hoc tempore, contra Varios, qui in oppositum citantur. Inter quos aliqui non faciunt mentionem causæ legitimæ, quasi supponerent eam semper ex parte Superioris adesse. *Caletanus* autem requirit causam rationabilem, addens, illam esse continuam Superiorum occupationem. Sed probatur Conclusio: quia integritas confessionis præcipitur jure divino, ubi non occurrit notabilis necessitas confessioni extrinseca; quæ regulariter hic non occurrit. Nam si non vacet superiori omnia peccata audire, potest suam potestatem alteri prudenti delegare. Si id non expediat (quod rarum est) sed potius, ut ipsemet casus reservatos audiat, potest illis auditis reservationem tollere sine absolutione sacramentali, & penitentem remittere ad alios, qui integram confessionem audiant, & poenam à Superiore impositam in Sacramento confirmare. Quod si tamen penitens id ægrè faceret, nec posset confessionem congruè differre, donec Superiori vacet integram audire, & omnino expediret ipsummet habere notitiam reservatorum, admitti posset dimidiatio confessionis & absolutionis. Sed hoc valde rarum est. Tunc autem non teneretur penitens peccata sic confessâ & absoluta iterum confiteri; uti non teneretur, si aliquorum fuisset oblitus. Similiter si absque iusta causa, tamen bonâ fide penitens sic fuisset dimidiatè confessus, & absolutus, teneretur postea sola non reservata confiteri: quia à reservatis fuisset directè absolutus & validè ob bonam suam fidem; quâ aliquin deficiente, non valuisset absolutio ob indispositionem penitentis.

Quod autem *Caletanus* pro se alleget con-

stitutionem Romanæ Ecclesiæ, de eation apparet memoria, nequidem in scriptis aliorum. Immo *Sylvester* coævus *Caletani*, ac Pœnitentiarius in sancto Petro, nec non Magister sacri Palatii, testatur de opposita consuetudine. Si qui verò Pœnitentiarii extra casum justæ necessitatis plus decerint, quàm quòd absolverint à censuris, intellectoque peccato dederint licentiam confitendi aliis, non foret probandum.

DICO II. Seclusâ necessitate non potest penitens, qui habet reservata, confiteri non habenti potestatem in illa, nec potest talis Confessarius absolvere à solis non reservatis remittendo penitentem ad alium pro absolutione à reservatis. Est communis contra Nonnullos. Ratio est: quia dimidiatio confessionis vel absolutionis non licet extra necessitatem.

Nihilominus urgente necessitate, si fuerit tam notabilis, ut sufficiat ad non integrè confitendum, vel ad communicandum sine confessione, habens reservata licetè confitetur communi Confessario, si non possit adire alium, & licetè absolvetur, directè quidem à non reservatis, indirectè autem à reservatis, adeoque cum onere confitendi reservata habenti directam potestatem. Ita *Suarez*, *Cominck* & plurimi alii. Ratio est, quòd talis Confessarius, etsi non habeat potestatem in reservata, tamen habeat in alia, & hæc sine illis validè, ac in casu tali licetè possint absolvi. Sicut dum in necessitate dimidiatur confessio, absolvitur licetè & directè quod confessum est, indirectè quod erat suppressum.

Nec refert, quòd *Trid. sess. 14. cap. 7. postquam* docuisset nullam esse reservationem in articulo mortis, subjungat: *Extra quem articulum Sacerdotes cum nihil possint in casibus reservatis, id unum penitentibus persuadere nituntur, ut ad superiores & legitimos iudices pro beneficio absolutionis accedant.* Unde sequi videtur, quòd inferiores non possint absolvere tales personas, extra periculum mortis. Ita *Depeffius q. 9. dub. 7. & alii.* In hac sententia, si habens casum reservatum nequeat adire superiorem vel habentem facultatem, & adit sufficiens necessitas communicandi vel celebrandi, posset id facere absque prævia confessione, sed quòd censetur deesse copia Confessarii.

Sed respondeo; *Tridentinum* solum velle Confessarios inferiores non esse legitimos iudices peccatorum reservatorum, adeoque illos nihil posse quoad directam à reservatis absolutionem. Cum quo bene consistit, quòd sint legitimi iudices quoad cetera peccata, possintque penitentem ab his directè, à reservatis autem indirectè absolvere, positâ sufficienti necessitate dimidiandi confessionem. An verò tunc sint de necessitate exprimenda etiam reservata, disputatur. Nos partem affirmativam

tivam ut securiorem consulimus, partem negativam autem scilicet diorem per se & in rigore loquendo putamus. Vide dicta *disp.*

Advertendum tamen nos hic non tangere usum sive Constitutiones quarundam Religionum, quibus permittitur, ut casibus reservatis impliciti, si foris existant, aut ubi defuerit copia Confessarii habentibus potestatem, confiteri possint aliis, etiam reservata, & ab eis absolvi, cum onere tamen sistendi se & exponendi eadem habentibus potestatem super illa. Inde enim colligitur reservationem in illis Religionibus fieri citra rigorem, qui alioquin de jure communi inesset. Quod omnino pendet ab intentione reservantium.

QUAESTIO IV.

An Reservatio cesset, confesso invalide aut obliu. casu reservato?

D I C O I. Dum quis confitetur casum reservatum, probabiliter cessat reservatio, etiamsi confessio sit invalida: idque sive sit invalida defectu contritionis, sive quia malitiose in confessione praetermittitur aliquod mortale, saltem quando confessio instituitur apud superiorem, juxta Doctores satis communiter: immo etiam juxta plurimorum sententiam, quando instituitur apud delegatum: cum tali casu peccatum est propositum, & inferior comparuit coram eo, coram quo comparere debebat, tum ad instructionem, tum ad subeundam poenam, tum ad alios reservationis fines, qui non requirunt, ut culpa reipsa remittatur. Unde tali casu poterit poenitens postea confiteri communi Confessario. Teneatur tamen adimplere poenitentiam ratione casus reservati sibi impositam, sive tamquam non sacramentalem (quod sufficere recte putat *Suarez*) sive tamquam sacramentalem, imponendam in sequenti confessione, de quo Confessarius sciens est monendus a poenitente juxta *Vasquez* & alios: quod tamen non videtur necessarium, etsi non sit inconsultum. Similiter tenetur in sequenti confessione exprimere sacrilegium in priori confessione commissum, ut patet. Si etiam inter mortalia, quae malitiose tacet, sit aliquis casus reservatus, patet illum tali confessione invalidam nullatenus fieri non reservatum.

Excipit ab hac responsione *Suarez* cum aliis, quando quis absoluitur a reservatis ratione Jubilaei: tum quia in Bulla Jubilaei signanter conceditur facultas absolvendi verè poenitentes: tum quia confessio saltem valida requiritur tamquam conditio, sub qua conceditur facultas absolvendi ac

Jubilaeum promerendi.

Immo non immeritè dubitari potest de *Immo deso-* *ta Conclu-* *sione est du-* *bium, dum* *defectus* *poenitentis* *culpabilis.* *41. sect. 2.* eò quòd tota haec res pendeat à voluntate Superioris, qui posset nolle reservationem tollere; & verò sanctius id nolle, quàm quòd sacrilegè accedenti beneficium speciale auferendo reservationem praestaret. Vide ipsum. Qui tamen excipit casum, quo confessio foret invalida ob defectum inculpabilem poenitentis: eò quòd probabiliter praesumi possit Superiorem tali casu velle reservationem tollere à reservatione sic confessis.

D I C O II. Quando poenitens confitetur habenti potestatem super reservata, sed obliviscitur reservati, si confessio communi tantum modo instituat apud delegatum vel etiam apud ipsum reservantem, multi valde probabiliter existimant non cessare reservationem in proposito casu, nec posse poenitentem postea absolvi à communi Confessario: eò quòd circa confessionem ita institutam censeatur quilibet Confessarius se habere communi modo tamquam intendens absolvere & relaxare, quae sibi proponuntur, nec subesse videatur fundamentum sufficiens colligendi ulteriorem intentionem: adeoque si casus reservati nullo modo proponantur, non censetur eos velle absolvere, aut reservationem tollere. Ita *Suarez*, *Præpositus* & alii. Confirmatur à simili: quia per confessionem factam habenti in mortalia non reservata potestatem non eximuntur hujusmodi peccata oblita ab obligatione confitendi postea habenti istam potestatem, sed manent reservata habenti potestatem in sola venialia; ergo &c.

Admittunt tamen hi Auctores cessare reservationem, si Confessarius aliquo signo declarat se poenitentem ab omnibus relaxare. Idem est, si poenitens ad cautelam petat absolutionem à reservatis, si quibus forte teneatur, vel saltem accedat cum intentione talem absolutionem consequendi, idque declarat Confessario, & tunc procedat bonà fide exprimens, quae memoriae occurrunt. Nam tali casu censetur Confessarius velle tollere reservationem, gerendo se juxta intentionem poenitentis. Quod etsi clarius sit in ipso reservante; cum is possit reservationem tollere pro libitu: tamen verosimiliter etiam locum habet in quolibet delegato, tum propter plurimos Doctores qui hoc docent; tum quòd ipse reservans in tali circumstantia non censeatur plus exigere.

Quinimmo sine istis restrictionibus per confessionem factam habenti potestatem, etsi delegatam, in reservata, ordinariè tollitur simpliciter reservationem casuum obliuorum docent plurimi Recentiores. Idem generalior quae auferitur.

Immo deso- *ta Conclu-* *sione est du-* *bium, dum* *defectus* *poenitentis* *culpabilis.*

28. *Confessione* *communi* *modo insti-* *tuta apud* *delegatum* *prædictum* *facultate in* *reservata* *non tollitur* *reservatio* *ab obliu.*

29. *Limitatio* *Conclusio-* *nis.*

30. *Multorum* *Recentio-* *rum doctri-* *na longè* *generalior* *quae auferitur.*